

valeriu sterian
și compania
de sunet

20
anul 1, 1991

de toate

Am ezitat când am primit numărul din 19 aprilie al publicației bucureștene „OPUS” între a răspunde sau a trece cu vederea având în vedere faptul că s-a scurs ceva timp de la apariție, iar eu citesc abia acum articolul care se ocupă serios de noi. Am ales, după cum se vede soluția mai puțin fericită, de a consemna în mod corect existența rubricii „Info-Rock” semnate de Cătălin Milesu, în care sunt menționate o serie de greșeli (de corectură, de tipar, de conținut). Articole din numerele de început i-au reținut atenția colegului, în care într-adevăr s-au strecurat (parcă asta-i formula folosită în astfel de situații, nu?) câteva erori. Se refereau la Depêche Mode și Bros. Unele omisiuni din filmografia lui Robert De Niro și nesemnarea permanentă a sursei folosite la traduceri se alătură „bilelor negre” primite (e drept fără răutate). Două observații se impun. 1. Nu răspundem de conținutul materialelor colaboratorilor noștri. 2. Cum 80-90% din materialele, informațiile legate de muzică și film provin inevitabil din presa străină (și nu e numai cazul nostru) uneori s-a trecut semnătura traducătorului fără precizarea sursei. Și ca semn al adevăratului fair-play care ar fi bine să domnească și în domeniul cronicarilor muzicali, semnalez și foarte documentata „Istorie a jazzului” ajunsă deja la a 15-a rubrică, avându-l ca semnatar pe Andrei Papudof (oare ce surse folosește?). ● Cei doi oameni de studio, David Cole și Robert Cliviles (C&C) refuză să iasă în lume preferând să „fabrice” vedete. Ultimele realizări în acest sens sînt Zelma Davis (născută în 1970 în Liberia, 1,57 m, 43 kg, domiciliată la New York cu mama ei) și Freedom Williams (rapper din Brooklyn, născut în 1966, 1,68 m, colecționar de mobilă antică după ce a renunțat la skateboard, tatăl unui băiețel de 4 ani.) C&C Music Factory au ajuns la al doilea single de locul 1. „Here We Go...” se află în „Top 100” din „Musikmarkt” pe locul 15 în urcare săptămîna trecută. În „Billboard” aceeași piesă era pe 4, iar la „Melody Maker” pe 16. Albumul „Gonna Make You Sweat” ocupă locul 2 în S.U.A. Categorie se va dansa în această vară cu melodiile acestui album destinat discotecilor Video Killed The Radio Star. Un titlu de melodie dar și un mare adevăr pe care-l putem constata mai curînd azi decît atunci cînd cînta grupul Buggles. 15 ani de video-clipuri muzicale. Revista „Pop Express” din Austria publică datele mai importante legate de istoria unui domeniu aflat în plină dezvoltare. Primul clip: „Behemian Rhapsody” — Queen (12 XI.1975).

POP
Rock'n Sport

Supliment editat
de „Presa liberă”
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național”

Regia Imprimerilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi” București

Cel mai scump: „Thriller” — Michael Jackson (16 milioane de dolari). Industria muzicală americană alocă anual 50 de milioane de \$ pentru video-clipuri! **Cel mai lung clip:** „Blue Jean” — David Bowie (22 de minute). **Primul premiu internațional:** „You Might Think” — The Cars în 1981 la St. Tropez. **Cele mai multe reluări** au fost necesare la turnarea clipului „Bakerman” al grupului danez Laid Back: 1000 de salturi cu parasuta! **Cel mai mare producător:** Propaganda Films USA, cu 150 de clipuri anuale. **Regizorii** cei mai bine cotați: John Landis (Thriller), Andy Warhol (Hello Again), Rosacher & Dolezal (Rock Me Amadeus), Don Henley (Vogue) Herb Ritts (Cherish). ● **Ray Manzarek** revoltat din cauza filmului „The Doors” (cum reiese dintr-un interviu publicat în revista franceză „Paris Match”). Reproducem câteva idei (urmind ca despre grup și film să mai revenim).
— V-ați recunoscut în filmul lui Oliver Stone?
— Nu. Să numești acest film „The Doors” este absurd. Redă despre noi o imagine parțială și trunchiată. O. Stone îl descrie pe Jim Morrison ca pe un betiv vulgar. E drept că bea, ca mulți alți poeți, că devenea uneori imposibil, dar altfel Jim era un om dragut, un poet, filozof de o sensibilitate extraordinară. Omul pe care l-am cunoscut nu apare pe ecran. Acesta nu-i un film, e o crimă!
— Era Morrison un bun muzician?
— Da. Nu cînta la nici un instrument dar cunoștea structura internă a melodiefilor. Știa cînd trebuia să cînte și cînd trebuia să se lase pe seama grupului.
— Ce s-a-nîtmplat la New York cînd a căzut victimă drogurilor?
— L-a întîlnit pe Andy Warhol, un specimen care l-a introdus în lumea decadentă în toată splendoarea ei. Adoptam filozofia orientală (budism zen, Laozi), eram invitați la orgii, sex, droguri, iar Jim spunea că nu poate lipsi. I se părea totul atât de ciudat încît nu se putea abține.
— Mitul Morrison nu reprezintă o formă de rebeliune dispărută în rock-ul anilor '90?
— E drept. Nu mai există spiritul de revoltă. Rock-ul a devenit un mare sistem conformist în care domnește banul. Nici un artist nu se revoltă. „Light My Fire” s-a vîndut în 900 000 de exemplare. Azi grupurile vînd 9 milioane de albume. Jim își bătea joc de

ADUNATE

ideea cumpărării unei vile la Hollywood. El avea o pereche de pantaloni de piele și asta-i cam tot. Dar era hotărît ca prin cîteceale sale să lupte contra celor care violează planeta. «Să reinventăm zeii», repetă el.”
Cu toate că cele spuse de Manzarek sînt mult mai aproape de adevăr decît scenariul și filmul în sine, succesul de casă și de presă al peliculei (2 ore) este rar întîlnit. Și oricum i-a determinat pe cei tineri să asculte azi The Doors, ceea ce nu-i puțin!

Ray Manzarek

DISCOTECA MAXIM din Eforie Nord s-a deschis sîmbătă 1 iunie. Mai întîi o adresă importantă: str. T. Vladimirescu nr. 17 (pe faleză pentru cei care cunosc zona). Video-discoteca este cea mai mare de pe litoral avînd în vedere că are 500 de locuri. (Întregul spațiu este acoperit). Ecranul video are o diagonală de 3 m. Pot fi vizionate noutăți britanice și americane, aduse la fiecare 7-10 zile. Și la capitolul audio, dansatorii vor avea parte de varietate, de „Topul Maxim”, de apariții proaspete semnate de „New Musical Express”, „Number One” și „Music Week”. ● Din „Bravo” aflăm despre câștigătoria Marelui Premiu al Eurovizunii, suedeza CAROLA HAGGKVIST (24 de ani, 1,38 m) că nu se desparte nicîieri de biblia ei. În 1990 s-a căsătorit cu pastorul unei secte din Norvegia. Sotul, Runar Sogaard, este cunoscut în întreaga Scandinavie pentru cărțile și discursurile sale de un pronunțat fanatism religios. De altfel, cei doi s-au cunoscut în 1987 la Frankfurt cu ocazia unei adunări bisericesti. În 1983, Carola a obținut locul 3 la Eurovizune (desfășurată la München) cu o melodie

produsă de frații Gibb (Bee Gees) intitulată „Främiling” (Străinul) și care a devenit hit la vremea aceea. ● În noul serial american TV, „ELVIS”, rolul principal este interpretat de Michael St. Gerard (cunoscut din filmul „Hairspray” al regizorului John Water). Cele 13 episoade au fost filmate în locurile autentice legate de biografia lui Elvis Presley. ● ALLICE COOPER a încheiat de curînd L.P.-ul „Hey Stoopid”. Se pare că noua sa creație nu are nimic în comun cu superhit-ul „Trash”. Din trupa de studio au făcut parte, printre alții, Slash, Vinnie Moore, Nikki Sixx și Mick Mars. ● „Don't Blame Me”, noul disc al lui OZZY OSBOURNE apare în aceste zile. ● Stăm la pîndă și pentru albumele GUNS'N'ROSES („Use Your Illusion” vol. I și II) și SKID ROW (care încă n-avea titlu). ● Veteranii de la WHITESNAKE, Bernie Marsden și Mickey Moody au alcătuit o nouă trupă, The Moody-Marsden Band. La tobe se află fiul lui Ringo Starr, Zack Starkey. Discul de debut se intitulează „Never Turn Our Back On The Blues”. ● Albumul „Union” al grupului YES culege cronici favorabile, sprijinind financiar super-turneul grupului reunit (grupurilor reunite, de fapt). În Germania, ultimele apariții au fost pe 1 și 2 iunie. ● Se află în turneu acum (pină la sfîrșitul lunii iunie) în Germania Living Colour, Paul Simon, Simple Minds, Umberto Tozzi, Rod Stewart, The Waiters, Johnny Guitar Watson, Wishbone Ash, Womack & Womack și ZZTop & Bryan Adams. Ce le-or fi dînd de se duc atîția acolo? WHITNEY HOUSTON este anunțată de pe acum pentru 29 și 30 septembrie. ● SAMANTHA FOX revine după 2 ani cu discuri noi. Album: „Just One Night”. Single: „Hurt Me, Hurt Me (But The Pants Stay On)”. ● În octombrie vor avea loc 7 concerte ROXETTE în Germania, anunțată aceeași revistă „Bravo!”. ● Din cite am aflat și chiar am constatat, legătura la concertul „ROCK '91” s-a dat de fiecare dată cînd nu se cînta pe scena de la Palatul Copiilor! În schimb s-a văzut sodioul și Opera ore în sir! Iubește Televiziunea rock-ul ca pe vremuri. De ce să ofere imagini „live” cînd le poate înregistra, selecționa, cînd poate difuza chiar o variantă de programul II cu Phoenix!? Nu putem intra în Europa cu un adevărat festival de rock ci doar cu poezii, donații de milioane, persoane bine în costume, mulți

ministri. Păcat pentru cei din țară care au așteptat pe 1 iunie (și nu cite o porție de-a lungul anului). Vom mai reveni la acest subiect. ● Sennalăm și aici apariția, chiar în ziua festivalului a revistei „METAL FAN” realizată de inimosul Gabriel Gomboș. Din primul număr reținem cîteva titluri pentru cei interesați (desigur foarte numeroși): Iron Maiden, Dicționar „Thrash'N'Speed”, știri din S.U.A., clasamente din „Metal Hammer”. Succes tinerilor colegi! ● La 1 august apare albumul „Bara Bones” cu noua formulă (despre care avem timp să mai scriem) a grupului OVERKILL. ● Autopsia a stabilit cauzele decesului chitaristului Steve Clark de la Def Leppard: insuficiența respiratorie, datorată unei absorbții excesive de alcool cuplată cu antidepresive și analgezice consumate în cantitate foarte mare. ● Grupul clujean REVOX a plecat în OLANDA la Tilburg pentru a participa la Peace World Festival (între 2 și 10 iunie) în componența Kuki Balogh (chitară bas), Sorin „Gaga” Cimpean (tobe), Călin Apostol (chitară, voce), Teo Sebastian (keyboards). Trebuie să menționăm un fapt pozitiv privind organizarea vieții unui grup rock: ajutorul acordat permanent (spațiu de repetiție, instalație, impresariat) de către Casa Tineretului din Cluj. ●

Filme la TV

Vineri 7 iunie (pr. 1) dimineața: SVENGALI (SUA, 1931) R: Archie Mayo; cu: John Barrymore, Marian Marsh. Inspirat dintr-o năvălă de George du Maurier, filmul urmărește afirmarea unei tinere cîntărețe sub îndrumarea unui excentric artist boem. Film serial: DESTINUL FAMILIEI HOWARD (ep. 5).
Sîmbătă 8 iunie (pr. 1). Film artistic: TREI MILLARDE FĂRĂ ASCENSOR (FR—1972) R: Roger Pigaut; cu: Serge Reggiani, Dany Carrel. Comedie polițistă. Un grup de prieteni pun la cale furtul unei faimoase colecții de bijuterii, furt în urma căruia ies parțial păcăliți ei înșiși. Film serial: JAKE ȘI GRĂSANUL ep. 20. (pr. 2) Film artistic: GORILA PERSEVEREAZA (Le Gorille sans cravate) FR, 1989 R: Peter Patzak; cu: Karim Allaoui, Francois Perier, Sophie Michaud. Film polițist. Comisarul Gorila și colonelul reușesc după numeroase eforturi și peripeții să anihileze o periculoasă bandă de traficanți de droguri.
Duminică 9 iunie (pr. 1) dimineața — film pentru copii: TNERETE FĂRĂ BĂTRINETE R: Elisabeta Bostan; Film serial: DALLAS (ep. 30) Film artistic: NUMAI FOC ȘI PARĂ (TOUT FEU TOUT FLAME) FR 1981 R: Jean Paul Rappeneau, cu: Yves Montand, Isabelle Adjani. O comedie cu un tată aventurier care revine după mulți ani în Franța.
Marți 11 iunie (pr. 1) TELE-CINEMATECA: DRAGOSTEA LUI SWAN (UN AMOUR DE SWAN) FR, 1984 R: Wolker Schlöndorff; cu: Jeremy Irons, Ornella Muti, Alain Delon. Ecranizare celebră după romanul lui Marcel Proust. (pr. 2) film serial: AȘII CERULUI ALBASTRU (ep. 10) (pr. 1) dimineața — film artistic: GORILA SE INFURIE (reluare).
Miercuri, 12 iunie (pr. 1) film serial: DECALOG (ep. 7).
Joi, 13 iunie (pr. 1) film serial: DALLAS (ep. 31). Desene animate (pr. 1). Aventurierei spațiului (pr. 2) Pif și Hercule

DE REȚINUT CÎND S-AU NĂSCUT

Deși sîntem în luna iunie, reținem cîteva date de naștere din cursul lunii mai, pe care le-am omis: 3 mai: MARK-THOMAS MILLER, (31); 4 mai: PIA ZADORA (35); AUDREY HEPBURN, (62); 5 mai: IAN McCULLOCH, (32); 6 mai: AMADEUS AUGUST (48); CLAUD MATHIAS (34); STEWART GRANGER (78); 8 mai: MELISSA GILBERT (27); ROUVEN, 24 de ani; 9 mai: HENDRIK MARTZ, 23 de ani, BILLY JOEL, (42), 10 mai: KATJA WOYWOOD, (20); 11 mai: DOUG MCCLURE, (56); 12 mai: BRUCE BOXLEITNER, 41 de ani; 14 mai: FAB MORVAN (MILLI VANILLI), 25 de ani; 18 mai: THOMAS GOTTSCHALK, (41); TOYAH, (33); PERNEL ROBERTS, (63); 19 mai: PIERCE BROSNAN, (38); REX SMITH (36); 20 mai: JAMES STEWART (83); 21 mai: RICHARD HATCH, (45); Mr. T, (39); 22 mai: AL CORLEY, (34); IVA DAVIES (ICEHOUSE), 35 de ani; 23 mai: BALTIMORE, (34); 24 mai: PRISCILLA PRESLEY, (49); 25 mai: PAUL WELLER (STYLE COUNCIL), 33 de ani; KLAUS MEINE (SCORPIONS), 43 de ani; 26 mai: MARIAN GOLD (ALPHAVILLE), 33 de ani; 27 mai: LEWIS COLLINS, 45 de ani.
10 iunie: HOWLIN' WOLFF (CHESTER BURNET), 81 de ani; SHIRLEY ALSTON (SHIRELLES, solist), 50 de ani; MATTEW FISCHER (PROCOL HARUM, keyboard), 45 de ani.
11 iunie: JAMES „POOKIE” HUDSON (SPANIELS, solist), 57 de ani;
12 iunie: ROY HARPER, (50); LEN BARRY (DOVELLS), 49 de ani; BRAD DELP (BOSTON, solist vocal), 40 de ani;
13 iunie: BOBBIE FREEMAN,

(51); DENNIS LA CORRIERE (Dr. HOOK & the DEMICINE SHOW, chitară), 42 de ani;
14 iunie: „MUFF” WINWOOD (SPENCER DAVIS GROUP, bas), 48 de ani; RODNEY ARGENT (ZOMBIE/ARGENT, keyboard), 46 de ani; JIM LEA (SLADE)? 39 de ani;
15 iunie: WAYLON JENNINGS, (54); HARRY NILS-

SON, (50); „SAM” LUTZ (BROWNSVILLE STATION, bas), 42 de ani; NODDY HOLDER (SLADE), 41 de ani;
16 iunie: LAMONT DOZIER (HOLLAND — DOZIER — HOLLAND), 50 de ani;
18 iunie: PAUL MCCARTNEY (BEATLES/WINGS), 49 de ani.

SILA VADUVA

La 15 iunie Noddy Holder (Slade) împlinește 41 de ani

de toate

VALERIU STERIAN:

„Rămîn un protestatar!” (I)

Rep.: Sintem la cel de-al XX-lea număr al revistei Pop, Rock'n Sport. În primul număr al ei, ai apărut cu câteva gânduri prin care îți exprimi speranțele tale în legătură cu această publicație. Îți mai amintești ce ai spus?

V.S.: Chiar dacă aveam anumite rezerve în legătură cu amestecul de genuri, o găseam necesară pentru informare.

Rep.: După cele 19 numere ce părere ai? Noi intenționăm să lansăm un chestionar legat de păstrarea paginilor de sport și film. Sau să trecem totul în contul pop-rockului?

V.S.: Evident — totul despre pop și rock. Dar nu vă oprește nimeni să existe și materiale din sfera filmului și a sportului care au legătură cu muzica. Mă așteptam să fie comentat, intens în paginile revistei, filmul „DOORS”.

Rep.: Iar eu așteptam să ajung la litera „D”. Cred că în viitorul număr va fi posibil. S-a scurs deja un an și jumătate de la Revoluție. Care au fost momentele mai importante, în această perioadă, care ți-au marcat activitatea de artist?

V.S.: În primul rînd apariția mea la T.V. pe 25 decembrie 1989 cu pisa „NOPTI”. În momentul acela credeam că este cea mai potrivită. Era pentru prima dată cînd cîntecul putea fi ascultat pe postul național. O mai cîntasem, dar în săli mici. Și tot în premieră a fost și interpretarea „live” într-un studio și apariția pe micul ecran fără restricții în privința tinutei (puteam să apar la T.V. cu plete). Am crezut că este un moment prielnic pentru evoluția muzicii rock românești, sperînd într-o regrupare a valorilor, a celor rămase în țară și în reîntoarcerea celor plecați peste hotare (foarte mulți în ultimii 20 de ani). Am constatat că lucrurile nu au evoluția dorită, că în continuare pierdem valori ale rockului românesc, că și în domeniul muzicii noastre, ea și în toate domeniile s-a făcut prea puțin în acest an și jumătate. Dacă în economie este mai greu să urmești niște structuri comuniste, în domeniul artistic demarajul ar putea fi mai ușor. În lumea rockului, care nu a fost agreat de oficialități, nu au existat compromisuri. Chiar și pentru faptul că se scria cu „k” era considerat protestatar. Deci nu am avut ce să ne reșosăm. Pentru că Revoluția au făcut-o tinerii, adică publicul nostru, mă așteptam ca noi să avem un ascendent, ca cei care ne boicotaseră pînă acum să ofere acestor tineri șansa de a cunoaște fenomenul rock așa cum este el cunoscut în Occident. Din păcate, nu s-a întîmplat așa. Cei care au stat după perdele și, cu satisfacție sau insatisfacție, au asistat la schimbările din țară au căutat să frîneze, și în continuare, fenomenul. Pește toate acestea s-a adăugat și lipsa materialelor tehnice. Foarte puțini dintre noi posedă cît de cît instrumente competitive. Mai mult cei care au avut posibilitatea să cînte „dincolo”. Eu, personal am avut șansa ca, în ianuarie 1990, să fiu contactat de un norvegian și să petrec câteva zile într-un studio absolut profesionist și să imprim. Diferența între o im-

primare într-un studio al Televiziunii noastre și între unul profesionist este imensă. Regret că nu am precizat atunci ca fondurile care se vor strînge să nu fie donate, la general, în contul „Libertatea”, ci să aibă o destinație strictă — pentru mișcarea rock.

Rep.: Apropos de momentul —Norvegia, de ce nu a existat o continuare a acestor relații?

V.S.: În februarie norvegienii au venit la București. Am finalizat filmările. Video-clîpul, discul și caseta au fost lansate în Norvegia. În cele trei zile, cît ei au stat în România, au fost șocați de ceea ce au văzut. Norvegia este o țară calmă, pașnică și oamenii ei la fel.

meu și discurile mele sînt cunoscute.

Rep.: La noi, în magazinele de specialitate nu există discul de care vorbești.

V.S.: Acesta a fost refuzul meu, pentru că „Electrecordul” ar fi continuat sistemul de plată pe care-l cunoaștem. Tirajul discului în Norvegia a fost de 20 000 de exemplare la o populație de 4 milioane, ceea ce înseamnă enorm.

Rep.: Trecînd peste acest moment, ce s-a întîmplat ulterior?

V.S.: La sfîrșitul lunii martie 1990 am fost la Londra împreună cu Loređana Groza, Mircea Baniciu și Radu Gheorghie și am cîntat la celebra sală

Bucureștiul acelor zile i-a speriat. Colaborarea cu mine, personal, a continuat. Nu am renunțat nici acum la ideea de a lansa acolo un disc. Sint foarte cunoscut în Norvegia. Cîțiva soliști și compozitori români, reînțorși dintr-o vizită acolo, m-au felicitat pentru surpriza plăcută de a constata că numele

„London Palladium”. Am fost bine primiți de public și de presă. Emoțiile au fost însă mari, pentru mine ca la debut. În vara lui '90, am făcut un turneu în țară împreună cu o trupă franceză, dar, nefiind bine organizat, turneul a fost întrerupt după cinci concerte, din cele 20 propuse inițial. Eșecul s-a datorat Agenției de Impresariat cu care neînspirat am încheiat contractul. Apoi, am fost eu pentru două luni în Franța, la invitația aceleiași trupe cu care am rămas prieten. Avem în prezent unele proiecte dar lipsa banilor rămîne veșnica problemă. Sintem în căutarea unui sponsor care să ne sprijine să concertăm cu două grupuri franceze în România. Deocamdată este însă foarte greu, poate și pentru faptul că locul „Odiasei Aria” a fost luat de „Romstar-Artexim”, care încă nu știe bine ce și cum să facă.

Rep.: Ai avut multe eșecuri, în perioada postrevoluționară, datorate agențiilor de impresariat?

V.S.: Cred că cinci au fost, dar cel mai mare — a fost cel cu francezii, pentru că ei nu pot accepta sub nici o formă „sușele”.

Rep.: Cum îți se pare starea publicului față de acum doi ani?

V.S.: Mie mi-a plăcut să fiu, în modul de a privi arta, cel puțin în cercurile intime, protestatar. Versurile mele exprimau printre rînduri protestul,

● FACI CUMPĂRĂTURI PENTRU FAMILIE?

— Numai dacă nu trebuie să stai la cozi.
● DACA E VORBA DE O COADĂ LA BILETE LA UN CONCERT... PHIL COLLINS?

— Mi-ai folosi relațiile, ai cumpăra bilet la suprapret, dar n-ai sta la coadă.

● ULTIMELE FILME VĂZUTE

— La cinematograful „Piața Universității”: la video: „Nos-tradamus”.

● ULTIMA CARTE CITITĂ

— „Cartea amăgîrilor” — Emil Cioran.

● VERSURI CITEȘTI?

— Oho, multe. Eu însuși scriu versuri. M-am hotărît să ies din timiditate și să public un volum de versuri. Lucrez și la o carte de epigrame.

● CE PRESĂ CITEȘTI?

— O anumită parte a prescii, dar și o anumită parte a celeilalte. În general toată presa pentru a mă informa. Mai mult însă, o parte a ei căci cealaltă este bine ilustrată la T.V.

● EMISIUNI FAVORITE T.V.

— Românești: „Gaudemus”, „Salut prieteni” și emisiunile în care apar eu.

● POSTURI FAVORITE RADIO

— Europa liberă, pe primul loc. În rest radioul „curge” toată ziua. Îi comut de pe un post pe altul. E multă muzică bună.

● CULORI FAVORITE

— Rosu.

● SI ÎN ÎMBRĂCĂMINTE?

— Nu e obligatoriu să porți culoarea care-ți place.

V.S.: Nu, asta în nici un caz, nu! Este o chestie pasageră și accidentală, nu are nici o legătură cu evoluția mea artistică.

Rep.: Ideea de grup rămîne în continuare în vigoare, schimbările de componență se opresc aici, în formula de trupă ai ajuns la o variantă care-ți convine?

V.S.: Ideea de grup va rămîne. Sigur că mi-ar fi plăcut să fie mereu aceiași oameni cu care să colaborez, dar nu s-a putut. Mulți au plecat peste hotare, definitiv sau pentru o perioadă mai lungă. Eu am avut și avantajul că am beneficiat de drepturi de autor, de posibilitatea de a cînta și singur. Am ținut la ideea de grup, dar nu m-a deranjat că nu am păstrat aceeași componență. De aceea se și numește Valeriu Sterian și Compania de Sunet.

Rep.: Îți mai amintești prima alcătuire a Companiei de Sunet?

V.S. Desigur: Iulian Constantinescu (tobe), Ioan Ranga (bas), Eduard Bălașa (chitară) repede înlocuit cu Dan Bădulescu, acum stabilit în Suedia.

Rep.: Mulți consideră că tu ești, într-un fel, cîntăreț de folk, dar ca formulă de exprimare ești cîntăreț de rock. Cum trebuie să fii perceput de un ascultător care nu-ți cunoaște evoluția?

V.S.: Dat fiind faptul că m-am lansat în 1973, iar primul disc mi-a apărut în 1975, reascultîndu-l consider că mă încadrez de la început în genul pop-rock și niciodată în folk!

Rep.: De unde tendința unora de a te plasa și în sfera folk?

V.S.: Poate datorită faptului că am cîntat, pentru un timp, în anumite cenecluri.

Rep.: Spuneai la început că ești un protestatar. Rămii consecvent acestei idei, chiar și în cazul schimbării contextului, să zicem social-politic?

V.S.: Mi-a plăcut, imediat după Revoluție, răspunsul dat de Mihai Stănescu la întrebarea dacă va mai putea rămîne caricaturist și sint tentat să răspund și eu, acum, la fel: „Bineînțeles că da, pentru că există mereu suficiente lucruri care nu sînt firești și normale”. Eu avînd formație de filosof, fără să vreau, observ realitatea înconjurătoare și reacționez la ea. Asta nu înseamnă că eu sînt un perfect.

Rep.: Această atitudine a ta nu te împiedică să abordezi și tematica lirică în mod egal, să ai și cîntece de dragoste, dacă așa simți?

V.S.: Ba da, dar poate cu puțină undă de ironie.

Rep.: Dacă ar fi să alegi între muzică și text, pe care ai alege-o ca importantă?

V.S.: Textul și pe urmă muzica. Poate și de aceea mulți m-au asimilat genului folk, dar este fals, pentru că texte care să spună ceva există și în rock.

Rep.: Da, dar melodiile rock care pun probleme nu prea au ajuns în fruntea topurilor. Te privează de succes faptul că îți mai mult la text decît la aspectul strict comercial al muzicii?

V.S.: Nu-mi place să dau din coate ca să ajung în față. Am simțit ridicolul foarte bine dezvoltat și prefer să fie așa, chiar dacă pierd. Nu sînt un bun manager, poate nu știu să-mi vind bine marfa. Dar mă gîndesc că orice e prea mult și forțat riscă să nu mai placă. Poate la mine este exagerat să stau de-o parte, dar așa sînt eu.

Interviu consemnat de
ANDREI PARTOȘ

Va urma

● CEL MAI PLĂCUT MOMENT DIN VIAȚA ARTISTICĂ

— Piața Universității, cînd zeci de mii de oameni au în-genușiat cîntînd cu mine „Nopti”.

● CEL MAI PLĂCUT MOMENT DIN VIAȚA PERSONALĂ

— Cînd am devenit fată.

● CEL MAI NEPLĂCUT MOMENT PETRECUT PE SCENĂ.

— Cîntînd mi-a intrat un fir din propriul meu păr în gură și am fost nevoit să intrerup pentru cîteva minute concertul.

● SOLIȘTI ȘI FORMĂTURI PREFERATE

— Români: solist — Vali Sterian; formație — Stinx (cu Dan Aldea).

— Străini: soliști — Bruce Springsteen, David Coverdale, Chris Rea; trupe: Beatles, Rolling Stones, Queen și Police.

● MARCA DE CHITARĂ FAVORITĂ

— Pentru chitară electrică — Fender; pentru chitară rece — Gibson.

● INSTRUMENTUL LA CARE TE EXPRIMI CEL MAI BINE

— Bateria. Chiar am și unele proiecte.

● REACȚIA TA CÎND TE ABORDEAZĂ O FATĂ PE STRADĂ

— Firească. Nu-mi place să mă infatuez. Deși dau uneori impresia că sînt arogant și cu nasul pe sus, e fals.

● GENUL DE FEMEIE CARE-ȚI PLĂCE

— Brunetă, nu foarte tare, cu picioare lungi, ochi verzi și capabilă să poarte o disoutie.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

THE DOORS. Mai întâi să constatăm că în revista americană „CIRCUS”, una dintre sursele noastre, grupul nu a-

pare, iar în „Hot Metal” din Australia datele sînt sumare. Avînd în vedere marea vîlvă provocată de filmul lui Oliver

Stone despre viața lui Jim Morrison, vom face o excepție de la regulă oprindu-ne la alte surse bibliografice pentru a vă oferi date cit mai ample. Ne-am oprit la început la prezentarea lui Lester Bangs din „History Of Rock & Roll” din 1976. Fără îndoială că Jim Morrison poate fi considerat drept unul dintre părinții rock-ului contemporan. S-a născut la 8 decembrie 1943 la Melbourne (statul Florida S.U.A.). Provenea dintr-o familie de militari de carieră. Ambii părinți au decedat, iar Jim a crescut marcat de absența lor. A studiat filmul la UCLA, dar n-a rezistat pînă la capăt. L-a întilnit într-o zi pe Ray Manzarek, cunosțință din lumea filmului, dar și un muzician profesionist. Pe plajă, Jim i-a recitat lui Ray „Moonlight Drive”. Atunci s-a născut conceptul *The Doors*. În 1966 cîntau în cluburi din Los Angeles pînă cînd i-a zărit Jack Holzman care tocmai încerca să salveze casa Electra de la faliment. Albumul „The Doors” din 1967 care conținea și single-ul „Light My Fire” a devenit un fel de imn al generației pînă la apariția lui „Gimme Shelter”. Existența dramatică, alcoolul, violența, iubirile tragice au apărut încă de la început. Exhibiționismul lui Morrison, repetatele sale gesturi disperate pe scenă au distrus treptat succesul inițial al trupei, apoi firește echilibrul și sănătatea lui. Jim nu s-a mulțumit să fie un clown al scenei rock, dar a ținut să pătrundă și în lumea literaturii cu volumul

publicat grație reputației grupului, „The Lord And The New Creatures” (1970). După albumul „L.A. Woman”, Jim a pōsosit la Paris în mediul simbolistilor francezi. Ca mulți alți scriitori frustrați a găsit, în locul inspirației, multă băutură. La 3 iulie 1971 (avea 27 de ani) a fost găsit în baie mort în urma unui atac de cord.

Pe lângă cei doi amintii, din grup au făcut parte *John Densmore* (tobe) care cînta la *Psychedelis Rangers* din L.A. și basistul *Robby Krieger*. „Hello I Love You” (1968) a ajuns pe primul loc în topul american și pe 15 în cel britanic. Ray Davies de la *The Kinks* i-a dat în judecată pe *The Doors* pentru plagiat, susținînd că melodia era o copie după piesa lui „All Day And All Of The Night”. Drepiturile britanice s-au vārsat de atunci în contul lui Davies! Pe acest single apare și basistul *Doug Lubahn*. Morrison s-a aventurat și în lumea filmului: „A Feast Of Friends”, „Break On Through” și „The Unknown Soldier” (ultimele două, filme promotionale). A scris și un alt scenariu împreună cu un romanțier, *Michael McClure*, puțin timp înainte de a muri. Generația hippy a considerat ideile politice și filozofice ale lui Morrison diluate de comercialism. Unii mai apropiați le cōtău drept erezii anarhice.

Tot de acolo, aflăm că este înmormintat la *Pere Lachaise*, loc devenit punct de atracție pentru vizitatorii hippy (se făcea un adevărat pelerinaj) de atunci și pînă azi la apariția filmului pe ecranul Parisului. Trioul rămas după dispariția lui Jim a mai încercat să supraviețuiască cu „Other Voices” și apoi cu deplorabilul „Full Circle”. *Manzarek* a mai făcut o tentativă de a salva grupul cu alt vocalist, *Iggy Pop*. *Krieger* și *Densmore* au produs un album pentru *The Comfortable Chairs* iar apoi au format un grup cu viață scurtă, *Butts Band*. *Krieger* a revenit în 1977 cu o trupă jazz-rock, *Bobby Krieger And Friends*. Succesele lor editate în 1980 au devenit „disc de platină”, deși publicul s-a schimbat și era clar că nu existau perspective ca ei să revină vreodată. Nimeni nu și-a imaginat că un film va avea așa un impact extraordinar asupra spectatorilor de vîrste diferite, că se vor vinde discuri *The Doors* mai bine decît în perioada de glorie. După 20 de ani de la moartea lui Morrison se poate spune că muzica *The Doors* n-a îmbătrînit

Jim Morrison in două ipostaze

deloc. Discografie selectivă: „Strange Days” (1967), „Waiting For The Sun” (1968), „The Soft Parade” (1969), „Morrison Hotel / Hard Rock Café” (1970), „Absolutely Live” (1970), „Weird Scenes Inside The Goldmine” (1971), „An American Prayer” (1978). Piese de top (singles) în afară de cele menționate: „People Are Strange” 1967 (locul 12 în S.U.A.), „Touch Me” locul 3 în 1969, „Love Her Madly” locul 11 în 1971 și „Riders On The Storm”, 14 în S.U.A. și 22 în Anglia. În numărul viitor rămînem la *The Doors*, cu alte date publicate în acest an în urma apariției filmului.

A.P.

Vrei o sală, dai un kent

N-a trecut nici un an de cînd trupa TORENT din București ridică în picioare sute de rockeri la festivalul de la Costinești și iată că acum se izbește de una dintre cele mai dificile probleme din cîte a întîmpinat pînă acum: lipsa unei săli de repetiții. Cei patru membri ai formației — Vali Georgescu (17 ani, chitară solo — vocal, elev la liceul „Matei Basarab”), Florin Florea (17 ani, chitară-armonie, elev la același liceu), Adrian Părvu (21 ani, chitară bas — salariat al Institutului „Cantacuzino”), Laurențiu Picior (20 ani, percuție, salariat la Radio), și sunețistul Costin Bălan (elev la liceul „D. Bolintineanu”), au început să cînte împreună din vara anului 1990, parte din ei fiind anterior membri ai formației „Strings”.

Sala de repetiții a fost improvizată într-o garderobă pusă la dispoziție de administrația complexului studentesc „Tei”, grație unui demers făcut de tatăl lui Costin, permițîndu-li-se și folosirea stațiilor și boxelor complexului. Primul contact cu publicul l-au avut în aceeași vară, cu ocazia spectacolelor organizate în incinta complexului.

Prima participare la un fes-

tival rock, practic lansarea lor, a avut loc la Costinești, alături de formații consacrate, precum Roata, Secret, Voievod, Valeriu Sterian și Compania de sunete. Reacția publicului, materializată într-un TORENT de aplauze, le-a adus premiul de popularitate al festivalului. Pe lângă

TORENT

spectacolele susținute în liceele „Basarab”, „Bălcescu” (alături de Vali Sterian), „Informatică” și teatrul „Ion Creangă”, menționăm o participare merituoasă la Festivalul Fun-Rock din toamna trecută. Contactele trupei cu mass-media s-au concretizat în interviul acordat postului de radio Fun, imediat după concertul susținut la teatrul „Ion Creangă” și interviul de televiziune, transmis pe data de 1 mai 1991, în cadrul emisiunii „15, 16, 17, 18”.

Trupa are o orientare speed și trash, cu un accent pronunțat pe instrumentație, stilul lor deosebindu-se de cel al altor trupe prin pasaje lirice inserate inspirat în piese de forță. Ti-

luri de referință ca „Impăratul”, „Castelul”... poartă un mesaj preponderent protestatar. În muzica lor se resimt influențe Metallica, Over Kill, Kreator. Aflîndu-se în perioada de cristalizare a stilului propriu, trupa tinde spre o mai mare viteză și claritate interpretativă aceasta în scopul integrării lor ferme în peisajul actual al muzicii rock românești, alături de nume ca Celelalte cuvinte, Pro Musica, Survolaj, Interval, Cargo, care se înscriu în preferințele muzicale ale membrilor TORENTULUI.

Dar ne punem întrebarea dacă se mai poate vorbi de această integrare, dat fiind handicapul serios care-l constituie lipsa unei săli de repetiții, spațiul și aparatura care le-au fost puse la dispoziție în complexul „Tei” nu le mai sînt accesibile, datorită trecerii la privatizare, preconizată de conducerea complexului. În ciuda acestui handicap, cei de la TORENT sînt decisi să supraviețuiască, în prezent repetînd acasă la unul dintre membrii formației, cu speranța de a participa în continuare la concerte. Le ținem pumnii.

MIRUNA MICLAUȘ

„Je vous salue, Paris”

Multă nostalgie a adus Sylvie Varian în spectacolul „Je vous salue, Paris”, susținut la Palais des Congrès. Nimeni n-a uitat-o, iar ea a oferit publicului un recital alternînd vechile și noile cîntece. Orchestra a imprimat o nuanță americană indispensabilă, iar Mischa Ni-

simov a acompaniat-o la acordeon la cîteva arii din Bulgaria natală. Grația, farmecul și emoția și-au dat întîlnire. Au fost prezenți toți prietenii: Jean-Jaques Debout, Carlos, Régine și, desigur, familia: David, Estelle, Eddie, mama și Tony Scotti, soțul atent și mindru.

răspundem dacă sîntem în stare

Azi, o parte din lista celor care mi-au scris în ultima săptămână pentru confirmare de primire: Mihai Istrate (Satu Mare), Gabriel Popescu (Sinaia), Diana Cosmeleată (Slatina), Eugen Balan Geany (București), Cris An (Buc.), Alexandru Irițiu (Brăila), Miruna Popescu (Suceava), Cristi Bălan (Piatra Neamț), Amalia Garceag (Buc.), Bora Orlando Severus (Tecuci), Crina Ionescu (Ștefănești, Ilfov), Marian Cotrău (Salonta, Bihor), Marius Victor Dumitracu (Tirgoviste), Anca Maria Danciu (Buc.), Lucian Ghemes (Constanța), Grigore Butea (Galați), Claudia Gheorghe (Buc.).

Andrei Partoș

Daniel Ștefan (Buc.), Marina Toader N. (Cimpulung Muscel). Topurile trec la Liviu spre a fi calculate, iar răspunsurile sosește curind. Cei care doresc să corespundă cu alți cititori ai revistei și au fotografiile disponibile le pot expedia spre publicare. Îi rog doar să indice și citeva date personale. Vă asigur că prietenii născute prin muzică, sport și film sînt cele mai durabile. Încercați!

Primim și publicăm

Totul începe de la organizare. Un festival aflat la prima ediție, fără publicitate, condiții minime de desfășurare, sonorizare proastă și cite altele nu se pot spune în legătură cu Festivalul de muzică rock de la Brașov, desfășurat între 10 și 12 mai ac. și la care au participat următoarele formații: DESPOT — Zărnești (Brașov), INVERS — Călan (Hunedoara) ULTIMA FRAZA — Sf. Gheorghe (Covasna), EXCENTRIC — Zărnești (mezini festivalului, media de vîrstă nedepășind 16 ani), RECVIEM — Brașov, BLUE-ROCK — Brașov, MESAGER — Brașov, CONEXIUNI — Brașov (ei fiind cei care au asigurat aparatura necesară desfășurării festivalului). „A fost un festival (deocamdată) mic, într-o sală mică (sala STUDIO-RECTORAT), spectatori puțini, reclamă insuficientă probabil și datorită fondurilor aproape inexistente. Pentru cei veniți din alte orașe (cei din Călan, de exemplu) s-a asigurat doar cazarea, masa rămînînd să și-o asigure fiecare cum și unde a putut”, ne-a explicat Gabriel

Isac, basist al grupului CONEXIUNI.

— De ce întirzie să apară L.P.-ul formației CONEXIUNI?

— Florian Stoica — solistul vocal al trupei: „Un album CONEXIUNI ar putea să apară curînd. Materialul există, ba chiar și pentru încă o jumătate de disc. Dar, sînt tot felul de greutăți. Practic și se taie creanga de sub picioare de la bun început. O problemă ar fi suma de bani pe care trebuie să o dai la Electrecord pentru a putea să-ți înregistrezi piesele. Bani pe care formațiile tinere nu au de unde să-i ia: Apoi, ar mai fi și calitatea înregistrării, a aparatului existente la Electrecord. Cred că nu sîntem nici primii, nici ultimii care o spunem. Chiar te rog să notezi asta, ca să înțelegă toată lumea de ce unele formații nu scot L.P.-urile dorite de public. Și apropo de calitatea înregistrărilor, de ce să strici un material bun pe o înregistrare de proastă calitate? Apoi, să zicem că ai scos albumul. Autotom trebuie să-l susții în concert, într-un turneu. Și de unde

bani dacă ce ai scos de pe urma vînzării discului este infim? Ideea de disc rămîne doar așa, ca un vis”.

Despre starea actuală a rock-ului românesc ne-a vorbit Victor Lenghel — baterist la CONEXIUNI: „Azi, ca formație de rock aflată la început de drum, în primul rînd, îți trebuie talent și apoi bani. Ca să ieși în evidență trebuie să vii neapărat cu ceva nou. Eu mă gîndesc că așa a apărut thrash-ul. La noi acest stil a prins foarte repede, cu toate că eu îl socotesc un stil extremist. Unele formații nu fac altceva decît să urlă la microfon, să dea din cap, adică, să copieze cit se poate de prost unele formații mari ale genului de „dincolo”. Asta depinde de cultura fiecăruia. Publicul nostru așteaptă de la trupele de rock, heavy, speed sau thrash, cam aceleași lucruri pe care le-au văzut la video sau la emisiunea lui Magdin, „Tele-top”. Deci, «ori cinți așa și ești de-al nostru, ori dacă nu, i-ai catrafusele și pleacă», cam așa și se spune. «Ori e thrash, ori nu e muzică». Nu trebuie uitat un lucru: instrumentiștii noștri mai au încă multe de învățat.”

— Ce planuri are formația CONEXIUNI?

— Florin Stoica: „Îmi doresc, în primul rînd, un turneu cu mai multe formații, iar fondurile să fie donate pentru cumpărarea sculelor. Și, totodată, aș vrea ca acest turneu să fie ca o sită prin care se cern „ciurucurile”, rămînînd doar valorile. Atunci vor apare, desigur, și eventualii sponsori care vor ști cu cine au de-a face și în cine investesc. Cred că ar fi soluția salvatoare pentru rockul românesc. În al doilea rînd, dorim să facem o piesă pe care s-o interpretăm cu mai multe formații. Noi deja am făcut așa ceva cu CELELALTE CUVINTE, dar a trecut neobservat. Poate o să mergem cu ei în turneu și atunci, o să reluăm experimentul”.

CĂTALIN SIBIȘAN
Brașov

VALERIU ȘERBAN (Ploiești). Concentrarea activității într-o singură publicație a fost și rămîne și dorința mea, dar încă n-am ajuns la ea. Oricum ai dreptate cu o singură obiecție: nu motive mercantile duc la „risipirea” informației. Cotidianul a fost mai întii și apoi suplimentul. După cum vezi, la „De toate” știrile muzicale își reiau locul propus de tine (și de alți cititori). Dacă aș fi sigur că această publicație ajunge la toți cei care sînt interesați de domeniile abordate, cu certitudine aș renunța la alte rubrici (și ele anterioare acestei publicații). Sondajul de opinie va fi publicat în numărul 20 dar și în „Curierul național”. Și varianta unei reviste lunare pop-rock se află pe rol încă de la intreruperea apariției „Metronom”-ului. Premiile pentru cei fideli se acordă deja, iar sugestia ta cu chestionare bilunare, o dată cu talonul-top, este absolut realizabilă. Vei primi citeva dintre numerele lipsă. Abonamentele se fac! Nu se prea onorează dar asta-i boală generală!

ALEXANDRU VIGH (Ocna Mureș). Ideea unui top al prezentatorilor radio (din toate categoriile) nu este nouă și va fi un stimulent pentru toți, dar la sfîrșitul anului. Topurile au sosit.

MONICA (Piatra Neamț). Ajutorul oferit este binevenit iar adresele unor tineri dispuși să corespundă le publicăm cu mare plăcere. Despre Michelle Pleiffer vor scrie colegii cu siguranță.

NADIA ADINA STAN, str. N. Titulescu nr. 4 A, bl. 47, sc. D, ap. 8, et. 2, Găești, jud. Dimbovița cod. 0150. Dorește să corespundă cu adolescenții din întreaga țară despre muzică (Mădălina Manole, Ducu Bertzi). Speră să obțină autografe.

OASPEȚI ÎN REDACȚIE

CHICAGO — BUCUREȘTI tur-retur rock'n'roll

Un generic prezent „VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT” de citeva săptămîni. Cum a apărut? Actrița Carmen Trocan l-a cunoscut pe americanul David Pistrui, s-au gîndit la noi, s-au gîndit că muzica de acolo e mai puțin cunoscută, că moda, obiceiurile tinerilor pot interesa ascultătorii de aici și iață colaborarea s-a născut, ea există. Cu sprijinul Taromului materialele ne parvin rapid. O nouă vizită în țară a lui DAVID PISTRUI, o primă apariție „live” pe postul „România Actualități”, un prim concurs inedit (3 discuri produse de el s-au acordat ca premiu celor mai fideli și mai rapizi ascultători prezenți la ora 5 și 10 dimineața în fața Radiodifuziunii!) și iață citeva date culese despre acest tînar, decis să ajute țara bunicii săi.

S-a născut la 7 iunie 1959 (Lapier, Michigan). Școala a urmat-o la Detroit și Phoenix apoi la Kalmazu unde s-a pregătit în domeniul economiei și al afacerilor. A cîntat pentru prima oară la 8 ani. La 16 ani cînta la chitară bas într-un grup numit Inferno. Au urmat Curare și The Generics, acesta fiind primul său grup din Chicago, de o orientare mai spre pop. TERMINAL WHITE s-a născut în 1985, David fiind unul dintre fondatori. Au cîntat în cluburi, licee, și-au înregistrat casetele și au vîndut peste 5000. Au realizat un E.P., „Death & Love” care a pătruns în „TOP 12” (cel al discotecilor), apoi un single (vîndut în 15.000 de exemplare) și un video-clip intitulat „Slaughter Me” care a ajuns la M.T.V. Terminal White a mai scos discurile „Worker” și „Substitution” iar albumul nou este gata de lansare. Se va numi „Colourline” și este co-produs cu Vince Lawrence, cel care lucrează și cu Donna Summer (Titlul noului L.P. este inspirat din cărțile filozofului W.E. Dubois, american de culoare, care prin anii 40 s-a aflat la București o perioadă destul de lungă). Double D este un alt proiect al lui DAVID (împreună cu tîzul sau David Kane) în care preferința pentru sound-ul Motown se exprimă integral. Un vis din copilărie se împlinește, cîntînd celebrul „Me & Mrs. Jones” din repertoriul lui Billy Paul. Propria casă de discuri, independentă, WHITE RECORDS produce o serie de grupuri tinere dar prima iubire rămîne trupa în care cîntă cu Phil Rainey coleg constant, Terminal White. Genurile abordate: blues, hard și în special Industrial Dance Music (influența cartierelor muncitorești din marile orașe americane se simte în muzică tot mai pregnant, ca și în rap unde apar problemele tinerilor de culoare). În Chicago sînt destule grupuri care abordează varianta zgomotoasă ale muzicii industriale (altfel, un amestec de disco, house și rock) devenind „noise-bands”.

Partea cea mai importantă a viitoarelor activități ale oaspetelui nostru se leagă de România. Un CD, un L.P. și o casetă cu titlul „East Meets West” urmează să fie realizată de firma sa. Pentru aceasta așteaptă materiale (pop, folk, rock, disco, orice) pe care să le selecționeze în vederea promovării muzicii noastre peste ocean. Pe discul amintit vor figura nume din S.U.A. și din țările est-europene, iar discul va fi comercializat și la noi.

Concertele din 1 și 2 iunie i-au plăcut atît de mult încît s-a hotărît să vină la București cu încă 2 grupuri americane (poate la toamnă, la un posibil festival).

Cei care doresc să ia legătura cu David Pistrui o pot face prin intermediul revistei noastre.

În fiecare vineri veți avea ocazia să ascultați înregistrări trimise de la Chicago cu muzica orașului dar și cu extrase din topurile americane.

A.P.

O RECLAMĂ. DE VIS, DEOCAMDATĂ, PENTRU NOI, EXTRASĂ DIN REVISTA ITALIANĂ „SUPER” „MATTISSIMO”. O PUBLICĂM PENTRU CINE ORE OCHI S-O CITEASCA

O reclamă. de vis, deocamdată, pentru noi, extrasă din revista italiană „Super Mattissimo”. O publicăm pentru cine are ochi s-o citească.

Muzica, ce pasiune!

DISC JOCKEY, CE PROFESIUNE!

Pentru tine muzica este o adevărată pasiune. Atunci de ce nu faci din ea o profesie de credință? Pentru viitorul tău alege o activitate entuziasmantă, care să pună în valoare interesele tale și mai cu seamă să-ți ofere satisfacții: devii D. J. cu ajutorul nostru.

Curs de disc jockey

Un curs realizat special pentru tine, care preferi să studiezi acasă, fără a renunța la nici una din activitățile tale cotidiene. A deveni D. J. profesionist este ușor cu ajutorul cursului nostru. Datorită unei metode audio-vizuale exclusive, după stagii practice pe lingă radio, televiziune și discotecă, vei putea desfășura o activitate acordată în ritmul celor mai puternice emoții, care te introduc în lumea magică a discotecilor, televiziunii, radioului și caselor discografice. D.J.: o profesie dinamică, antrenantă și pasionantă.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Ringo a făcut un tur al orașului și le-a spus companiilor săi, că întotdeauna și-a dorit să vadă pista de curse auto din Indianapolis, unde concursa în fiecare an mașina Indy 500. Poliția, alertată între timp, l-a condus cu plăcere pe Ringo și, deși pista era închisă la acea oră, nu i-a fost greu să-l convingă pe portar să deschidă porțile și să lase un Beatle înăuntru. Ringo și-a petrecut o perioadă de timp consistentă conducând mașina poliției pe circuitul respectiv și era foarte satisfăcut. În zori cei doi poliști l-au dus acasă, iar una dintre soțiile lor i-a pregătit micul dejun.

Cind s-a așezat la tobe, picioarele îi erau atât de obosite din pricina neodihnei de 72 de ore, încât avea senzația că îl părăsesc pur și simplu și nu reușea să controleze pedalele.

Fanii, care oricum nu auzeau tobele din cauza zgomotului, nu au remarcat imposibilitatea lui Ringo de a cînta. Deși speraseră ca turneul să le aducă și oarecare satisfacții artistice, Beatles au trebuit să constate cu amară ironie că publicul țipa atât de tare, încît muzica nu se auzea deloc. Din secunda în care erau anunțați, totul era inundat de urlete isterice, iar dacă Brian nu reușea să aranjeze înregistrarea sau transmiterea în direct la radio a concertului, nimeni n-ar fi reușit să îi asculte pe Beatles „live”. Nici chiar ei înșiși nu se puteau auzi,

pentru că monitoarele lor primitive erau prea slabe pentru a putea intra în competiție cu mulțimea dez-lănțuită. Lucrul acesta îi crea depresii în special lui John, care simțea că „fusese vindut” (ca o sală cu locurile ocupate) și pe scenă nu mai era decît marioneta lui Brian. La anumite concerte nici nu s-au mai străduit măcar să cînte: „morfeleau” cuvintele, iar instrumental cîntau cît puteau de repede pentru a putea părăsi mai curînd iadul care devenea scena invadată de petarde și pocnitori. Uneori erau atât de degustați, încît reușeau să cînte 15 cîntece în 25 de minute.

Pe măsură ce turneul se derula, Beatles-ii realizau din ce în ce mai acut un fenomen cu care nu mai fuseseră confrunțați. Creaturile deformate, infirmii din desenele lui John prinseseră viață și îi urmăreau peste tot. Oriincotro își întorceau capetele păreau a fi înconjurați de efectele unei nenorociri: copii schilodiți de boli oribile, copii orbi, retardați și suferinzi de alte boli. Copiii infirmi stăteau în primele 5 rînduri la spectacole, așa că Beatles-ii vedeau în fața lor o mare de cărucioare pentru invalizi, iar în spatele scenei fluxul de copii malformați însoții de părinții lor care voiau să-i prezinte băieților era continuu. Una din primele amintiri ale

lui John din turneu a fost cea a unor miini deformate, întinzîndu-se spre el.

În ceea ce privește compania feminină de-a lungul turneului, aceasta era asigurată fie de impresarii americani și consta din fete specializate în astfel de activități care apăreau în apartamentele de la hotelurile unde locuiau ei, fie de Neil Aspinall și Mal Evans, a căror sarcină principală în turnee era tocmai aceasta. Fetele erau evacuate prin ieșirea de serviciu în zori, după ce i se dăduse fiecarei o poză cu autograf și fuseseră avertizate să-și țină gura. Mai trebuie precizat faptul că fetele, pentru a ajunge la vedete, trebuiau să treacă prin „fursele caudine” ale lui Mal și Neil. Ca prin miracol și pentru un motiv pe care nimeni nu l-a putut explica, „fetele” nu au scos o vorbă. Cel puțin în America nu s-a auzit nici o poveste de genul „Noaptea mea cu Paul”, nici despre recunoașterea paternității. La fel de neobișnuit era și că puteau fi văzute 15 fete în camerele lui Neil și Mal care își așteptau rîndul la „testare” ironizînd costumele de scenă ale Beatles-ilor.

Pe 28 august, la hotelul Delmonico din New York, s-a întimplat ceva, aparent nesemnificativ, dar care amplificat a avut un efect neobișnuit asupra întregii lumi: Bob Dylan l-a convertit pe Beatles la marijuana, pentru prima oară în tinerele lor vieți.

Totuși, Beatles-ii nu aveau să devină pe loc adepții consumului de marijuana — a durat cel puțin 6 luni pînă a se ajunge aici —, dar de fumat cu Dylan au fumat din plin, asigurîndu-și acea stare de bea-

titudine necunoscută încă. Pînă atunci mai prizaseră marijuana, dar convingîndu-se că cei ce prizau erau „diletanți”, făcînd parte din aceeași categorie cu obișnuiții heroinici. Tabletele pe care le înghițeau băieții pînă atunci erau produse farmaceutice, procurate pe căi ilegale, dar nu prohibite. La scurt timp, după această experiență inedită oferită lor de Bob Dylan, au început să compună sub influența heroinică. Această influență nu a fost prea puternic perceptibilă pe următorul album, pentru că cea mai mare parte a materialului sonor fusese deja compus și înregistrat, dar se putea anticipa mirosul heroinic care va domina LP-ul viitor. Nu exista nici un dubiu: Dylan le dăduse cheia care avea să deschidă o ușă spre o nouă dimensiune a muzicii pop, care a măturat tinerețea preexistentă a mapamondului, oferînd lumii o nouă viziune asupra statului teenager-ului.

John Lennon își dorea de mult să îl cunoască pe Bob Dylan, dar nu în aceeași măsură în care dorea să îl cunoască pe Elvis Presley. Elvis constituia pentru John un Dumnezeu sanctificat. Dylan era un contemporan, iar pentru John un rival în plus, deși teribilul Beatle era oarecum invidios pe talentul poetic al lui Dylan. John începuse doar de puțină vreme să manifeste un interes deosebit pentru textele proprii. Primul text introspectiv-autobiografic „I'll Cry Instead” fusese scris pentru coloana sonoră a filmului „A Hard Day's Night”, dar nu reușise să apară în film. Un fragment era: „I've got a chip on my shoulder that's bigger than my feet/I can't talk to people that I meet” (în traducere aproximativă, pentru că nu cunosc textul în totalitate: „Am un cartof pai pe umăr care este mai greu decît piciorul meu / Nu reușesc să comunic cu oamenii pe care îi întîlnesc”).

GABRIELA ȘEICARU

— Va urma —

AND I LOVE HER

I give her all my love,
That's all I do;
And I if you saw my love,
You'd love her too
I love her.
She gives me ev'ry-thing,
And tenderly;
The kiss my lover brings,
She brings to me,
And I love her,
A love like ours could never die.
As long as I have you near me,
Bright are the stars that shine,
Dark in the sky;
I know this love of mine will never die,
And I love her.

Nicu Alifantis... „Risipitorul de iubire”

Recent, la Clubul Arhitecților din București, a avut loc lansarea discului „Risipitorul de iubire” al lui Nicu Alifantis, care a oferit invitaților săi un mini-recital interpretînd trei dintre cîntecele de pe disc. Și pentru a nu fi subiecțivi în descrierea atmosferei, vom reda cîteva din impresiile invitaților artistului — personalități ale vieții noastre culturale.

Mircea Baniciu: „Mă bucur pentru reușita lui Alifantis și sper ca toți cei prezenți să aibă aceleași sentimente. Nicu este unul dintre muzicienii de referință ai genului. Atmosfera este minunată.”

Dan Chișu (Dakino): „Atmosfera este surprinzător pe placută. Sint cetățean francez de origine română și este pentru prima dată cînd am prilejul să asist la o lansare de disc în România. Nu știu dacă și alte evenimente de acest gen s-au desfășurat în aceeași atmosferă, dar mi-ar place să cred că da. Despre Nicu? Numai lucruri bune. Îl cînoșc de 20 de ani. L-am considerat întotdeauna un artist de excepție.”

Constantin Vaeni: „Cînd văd la Nicu Alifantis este atât de plăcut, încît ai impresia că ești acasă. Pentru mine, el va rămîne unul dintre artiștii de marcă ai genului.”

Edy Petroșel: „Alifantis promovează o muzică mai specială, încercînd să pună în evidență valoarea ei. E o nouă reușită a lui Nicu. Felicitări!”

Paul Enigărescu: „Ne putem mîndri cu primul disc Electro-cord competitiv pe piața internațională din punct de vedere al sound-ului și al aranjamen-

tului orchestral. Meritul este doar al lui Nicu Alifantis, și, desigur, al lui Doru Căplescu, pe care Alifantis l-a ales pentru realizarea orchestrației.”

Eugen Pătrașcu — (C.T.T.): „Sînt sigur că discul se va bucura și de aprecierile publicului larg, pentru că muzica lui Alifantis a convins întotdeauna. Atmosfera este excepțională.”

Ilie Stoian: „Nu am ascultat discul, dar pariez că este prost. Melodiile lui se invîrtesc în jurul a trei trepte: tonică, modernă și dominantă. Asta face tradițională platitudinea compo-nistică care-l caracterizează

și pe care a cultivat-o ani de-a rîndul. Obligația ziarului „Express” este de a nu aminti nimic despre acest eveniment.”

Dintre numeroșii colaboratori ai autorului, la realizarea acestui disc, îi amintim pe: Doru Căplescu, Paul Csucs, George Târnea, Silvia Dumitrescu, Alexandru Andrieș, mulți dintre ei prezenți la acest eveniment.

Cu bucuria de a fi petrecut cîteva clipe deosebite, ne exprimăm speranța că asemenea manifestări de elită vor fi mai dese.

IOANA MANDACHE

CE SĂ FACEM DE AICI ÎNCOLO?

1. Cum ai repartiza paginile (cele 12 de acum) între cele 3 domenii: a. pop-rock ...%; b. video-film ...%; c. sport ...%.
2. Ce rubrici noi ai dori să introducem și la care să renunțăm?
3. Cum să folosim prima pagină: a. ea pînă acum; b. imagini mai multe și texte.
4. Cîte numere din P.R.&S ai citit din cele 20 și care ți-a plăcut mai mult (a. conținut, b. grafică)?
5. Cîți prieteni (cunoștințe) citește acest supliment?

Cu cît mai rapid ne răspundeți cu atît mai mult ne ajutați în intențiile noastre de a îmbunătăți calitatea suplimentului. Răspunsurile vor fi sintetizate în cifre, iar sugestiile inedite publicate. MULTUMIM ANTICIPAT!

RED.

BOURGES '91

Era normal ca la un moment dat povestirile despre festivalul de la Bourges să se încheie. Acum am avut chiar posibilitatea să fac comparații cu „Rock 91”. Nu ne sint favorabile. La Phoenix mă așteptam să fie cîntate melodiile vechi de către toți cei prezenți, să se aplaude, să se biseze, să fie o adevărată sărbătoare. Să se aprindă zece de mii de brichete (sau lumînări, sau ziare) acum în aer liber cînd se putea! Mai nimic din cele dorite. Pe 1 iunie, cînd au cîntat Nicu Covaci și Mircea Baniciu, atunci am simțit acel fior care ne străbatea pe toți, atunci s-a intonat și un spontan „La Multi Ani!” pe mii de voci. Publicul de la Bourges nu pleca din sală pînă cînd nu obțineau cele 3-4 bisuri care i se cuve-neau (e adevărat, erau plători).

O surpriză plăcută au produs la Bourges 5 fete care și-au ales numele de ZAP MAMA. Se inscriu în curentul internațional, la modă acum, care folosește din nou instrumentul uman într-un mod variat (influența lui Bobby McFerrin?). Polifonie și poliritmică pe scenă, ele oferă ascultătorului un show inedit. Talentul acestor fete este unanim apreciat deși abia în 1989 au apărut în Belgia, unde au și primit premiul EVE în noiembrie 1990. Au cîntat în Italia, Elveția, Austria și acum în Franța. Marie Daulne, Sabine Kabongo, Celine T. Hoofft, Cecilia Kakonda și Syl Naws vor avea cu siguranță un traseu ascendent în lumea muzicii rafinate, de mare calitate. Absența instrumentelor a derutat puțin publicul care a fost cucerit de la prima piesă interpretată cu umor și dinamism debordant de cele 5 foarte simpatice soliste. ● Despre concertul lui Patrick Bruel e destul de greu de

povestit fără imagini, dar sper să aveți ocazia să le primiți cit de curînd. Deși s-a anunțat un singur spectacol a fost nevoie de un supliment. Despre prețurile biletelor am amintit. Leșinuri în număr record (mi-au confirmat medicii de la Salva-re), bri hete la fiecare persoană din sală (excepția confirmă regula), tricouri, fotografii, postere, brelocuri, pixuri, toate cu numele lui Bruel se vindeau la

ULTIMELE IMPRESII

5 standuri deodată. Nu aveai voie să înregistrezi nici cu un reportofon din sală! Am aflat după ce am preluat 30 de minute pe o casetă că era interzis iar oamenii de ordine mi-au reținut caseta cu amabilitate (au înapoiat-o la sfîrșit). Încă înaintea intrării pe scenă publicul (75% feminin și 60% sub 20 de ani) cînta deja prima melodie, „Alors regarde” (piesa titulară a albumului care a constituit materialul principal din concert). În afară de unele excese isteroide (firești și ele în context) s-a cîntat efectiv cu sala timp de 90 de minute. Bruel are un talent deosebit de a menține tonusul constant, chiar și la melodiile lente. Fiind un autor complet (textier, pianist, compozitor) își alege melodia următoare în raport de atmosfera din sală. Imaginea sălii era foarte asemănătoare cu ce am văzut pe casete video din perioada Beatles. De altfel Bruel a

fost și este fan Beatles, a ascultat mult Rolling Stones, Black Sabbath, iar apoi Def Leppard. Își dă seama că ceea ce ascultă nu se prea potrivește cu ceea ce cîntă. Bruel se include în familia stilistică din care fac parte J.J. Cale sau Clapton. Instrumentiștii care-l acompaniază sint fără curus, ca și grupul feminin de „background”. Dialogurile cu sala par a fi regizate deși la Bourges n-au fost niciodată. I se răspunde la unison. Cineva îmi explica, privind popularitatea lui ieșită din comun, că s-ar datora și talentului său actoricesc, apariției într-o serie de filme și chiar în propriile video-clipuri dintre care noi am văzut unul („Je te dis quand même, je t'aime”) pe micul ecran. Pentru a-l cunoaște mai bine pe starul generației 20 din Franța, iată cîteva declarații făcute presei: „Cea mai frumoasă invenție a omului? Femeia!”

Cum vezi secolul XXI? Cum zicea și Malraux, cred că va fi ori religios ori de loc!

Care-i deviza ta? Cea de pe primul meu disc — chiar da! Îndoiala este foarte puternică n-ai voie să te lași, trebuie să te fii tare!”

Muzica lui Bruel merită ascultată și indiferent de vîrstă veți deveni fanii lui.

ANDREI PARTOS

Anunt extrem de important

Redacția NU răspunde de conținutul materialelor primite de la colaboratori!

După acest număr 20 al revistei textele primite nu se mai înapoiază.

RĂSPUNDEM de absolut toate greseliile de corectură și tipar (sperăm tot mai puțin de azi încolo!).

Se pot face ABONAMENTE pînă la 15 iunie la toate oficiile poștale!

RED.

TOP TOP TOP
CURIERUL NATIONAL

În urma scrisorilor primite și al căror număr este în continuă creștere, de aceasta neplîngîndu-se nimeni, am introdus datele în computer, și l-am lăsat să calculeze sumele totale și apoi să le ordoneze, astfel rezultînd TOP 30 Pop R'n'S.

Dar înainte de a dezvălui Top-ul, uitați piesele care se bucură de cel mai mare succes în rîndul cititorilor noștri, ele trecînd de granița celor 100 puncte:

SILVIA DUMITRESCU — Soare din val — 120 p

IRIS — Totul sau nimic — 135 p

COMPACT — Singur în noaptea — 105 p

ROXETTE — Joyride — 108 p

SCORPIONS — Wind Of Change — 145 p

AC/DC — Money Talks — 125 p

După ce am văzut preferații publicului să trecem la topurile pe secțiuni:

TOP 5 POP R

1. Soare din val — SILVIA DUMITRESCU; 2. Nu mai vreau — LOREDANA GROZA; 3. Te rog, domnișoară, nu pleca — GABRIEL COTABIȚA; 4. Niciodată iubirii nu-i spune, râmii — MĂDALINA MANOLE; 5. Mi-e frică — ALEXANDRU ANDRIEȘ.

Propuneri: Risipitorul de iubire — NICU ALIFANTIS; Arle — MIRCEA TIBERIAN și ANCA PARGHEL; Strada în-

serării — GABRIEL BASARABESCU.

Din Constanța am fost „bombardați” de scrisorile admiratorilor Mădălinei Manole, care chiar se gîndesc să se constituie într-un fan-club. Succes și iată cum entuziasmul fanilor ridică o interpretă direct pe locul 4. În rest aceeași protagoniști cu mențiunea că Alexandru Andrieș nu se decide dacă soarele arde tare sau îl este frică.

TOP 5 ROCK R.

1. Total sau nimic — IRIS; 2. Singur în noaptea — COMPACT B; 3. Oriunde te vei afla — HOLOGRAF; 4. Cenușă și diamant — VOLTAJ; 5. Te aștept în prag — COMPACT C.

Propuneri: Soare — SECRET; Firmanul Sultanului —

ROATA; E prea greu să te aud — SECRET.

Grupul Iris după turneul lor de succes continuă să apară în fața publicului ca invitați ai posturilor de radio. Prezent semnează și grupurile Compact de pe locuri și din zone diferite.

TOP 10 POP S

1. Joyride — ROXETTE; 2. Mea Culpa — ENIGMA; 3. Gonna Make You Sweat — C & C MUSIC FACTORY; 4. No Coke — Dr. ALBAN; 5. Auberge — CHRIS REA; 6. Where Streets Have No Name — PET SHOP BOYS; 7. I'll Call Your Name — A-HA; 8. Rhythm Of My Heart — ROD STEWART; 9. Rescue Me — MADONNA; 10. Cry For Help — RICK ASTLEY.

Propuneri: Rush, Rush — PAULA ABDUL; Whenever You Need Me — T'PAU; Fading Like A Flower — ROXETTE; Future Love — SEAL;

I'll Be By Your Side — STEVIE NICK.

Roxette au început să-șiculeagă roadele de pe cel de-al doilea LP luînd în stăpînire și topul nostru. Primele 5 poziții își păstrează protagoniștii din ediția anterioară dar intră frumos în joc și proaspătul căsătorit și autor al mult așteptatului (nou) LP: Rod Stewart. Titlul albumului „Vagabond Heart”, iar a single-lului „Rhythm Of My Heart”. Alți proaspăt sosiți: Rick Astley și Pet Shop Boys, ultimii avînd de înfruntat și un proces juridic cu irlandezii U2, al cărorcîntec îl interpretează acum.

TOP 10 ROCK S

1. Wind Of Change — SCORPIONS; 2. Money Talks — AC/DC; 3. Painkiller — JUDAS PRIEST; 4. Innuendo — QUEEN; 5. Something To Believe In — POISON; 6. Love Conquers All — DEEP PURPLE; 7. Requiem — SAXON; 8. Bang A Drum — JON BON JOVI; 9. In My World — ANTHRAX; 10. When Sun Burns Red — KREATOR.

Propuneri: Come Again — DAMN YANKEES; More Than Ever — NELSON; Show Me

The Way — STYX; More Than Words — EXTREME; I Saw Red — WARRANT.

Scorpions au știut cum să ne fure inimile așa că rămîn number one iar AC/DC și Judas Priest au compoziții atât de reușite încît rezistă prin valoare în mai toate topurile. Thrash-ul și Speed-ul continuă să amenințe pe „regii cei bătrîni” ai Rock-ului din poziția inferioară a topului. Scurt și în forță, cam alit.

LIVIU ZAMORA

Zap Mama

Str. Ministerului 2-4, sector 1, București

ROCK 91

Bucuresti, 1-2 iunie

POP
Rock'n Sport

HORIA ALEXANDRESCU, directorul general al publicațiilor „Curierul național”, CONSTANTIN DRAGOMIR, redactor-șef, ANDREI PARTOȘ, coordonatorul revistei „Pop rock'n'sport”, VICTOR CIOBANU, director artistic, GABRIEL FLOREA, director de producție, ION ȘERBAN, tehnoredactor, MARIANA DOBRE, DENISA DAVID, corectură, STAN PELTEACU și ION CIUCESCU, editori.

Adresa redacției: București, sector 1, str. Ministerului nr. 2-4. Telefon 15 33 77. Prețul 5 lei

POP
Rock'n Sport